

Ideja za ovu knjigu rođena je spontano u redakciji NIN-a. Lako je pronađen i ključ za njenu strukturu pošto se radi o političkim razgovorima, ali sa uglednim ličnostima iz kulture. To je ta, verujem, osobenost.

Postoji još nešto, sasvim lično. Beznađe u kome smo već dugo imalo je za direktnu posledicu da mi se pokatkad, često, činilo kako sam mrtva.

Angažman na ovoj knjizi zgrabila sam kao davljenik slamku.

Tim pre što je njen osnovni smisao pokušaj da se objasni gde smo bili i zašto smo, ovako jadni, dovde stigli. O bolu je reč.

Sagovornike sam birala po kriterijumu sadržine intervjua (koji su, inače, objavljeni u NIN-u proteklih meseci i godina), ali i po sopstvenom afinitetu. Da, dakle, nije bilo njihovog iskrenog truda da govore najbolje što umeju o onom što nas je sve zadesilo i čemu se kraj ne vidi, ove knjige ne bi bilo.

februar, 1995.

Jasmina Lekić